

шала се, видѣла гдѣ е кукувицата, прогонила я и залюлѣла люлката.

Исусъ отново заспалъ, а майка му се отдалечила.

Не се минало много, кукувицата пакъ се върнала на ясена и пакъ закукала. Божата майка и тоя пжтъ я прогонила. Но кукувицата отново се върнала и пакъ закукала.

Когато кукувицата разбудила Исуса последния пжтъ, доджчиѣло на Светата майка и рекла:

— Сива птичко, ти, навѣрно, не си била майка. Затова три пжти вече подъ редъ идвашъ все на тоя ясенъ, надъ люлката на детето ми, и го

събуждашъ отъ сънъ. Господь ти е далъ гласъ не за пакость, а за възхвала на хубавото и доброто. Защото не знаешъ кога да кукашъ, да ти се не чува гласа отъ Великденъ до Еньовденъ! А защото не зачете Божа майка, никога и никжде да не можешъ да си направишъ гнѣздо!

Кукувицата се изплашила и хврѣкнала, безъ да я види нѣкой накжде отишла.

И, наистина, когато мине Великденъ и пойни птици изпѣлватъ гората срѣдъ блѣсъка на пролѣтъта, кукувицата не се обажда, никой не я вижда, мълчи като онемѣла, и никой не знае гдѣ е нейното гнѣздо.

Ив. Карановски

БОЙ ЗА ГНѢЗДО

Ние тичахме радостни — щъркелитѣ кацнаха въ гнѣздото на високия брѣстъ и затракаха весело. Но следъ нѣколко дни пристигнаха други два щъркела, извиха се надъ тѣхъ и въ клонитѣ на дървото пламна лютъ бой. Биеха се за гнѣздото. Но кои бѣха нашитѣ щъркели и кои пришълцитѣ не можехме да различимъ. Само гледахме и трѣпнѣхме отъ страхъ. Когато едни тѣ отлитаха за малко, започвахме горещи препирни:

— Победиха нашитѣ!

— Не сж нашитѣ!

— Нашитѣ сж!

— Не сж!

— Щомъ не сж, по какво ги познавашъ? — питаше чичовъ Колю. Динчо мълчеше. Но се обаждаше следъ малко.

— А ти по какво познавашъ, че сж нашитѣ?

— На нашитѣ клюноветѣ сж по-дълги, — измисляше Колю.

— Пъкъ сж и по-силни.

— Чичо Минчо, защо се биятъ? — попита Кичка Колювѣ татка.

— За гнѣздото.